

Sygn. akt XVII AmE 296/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maciej Kruszyński

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) **Grupa Sp. z o.o. w P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

z udziałem

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 września 2017 roku, nr (...). (...)(...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) Grupa Sp. z o.o. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Maciej Kruszyński

Sygn. akt **XVII AmE 296/20**

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 września 2017 r., Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.), w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: (...) GRUPA Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości P., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł:

1. że Przedsiębiorca: (...) GRUPA Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości P., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) naruszył warunek 2.1.6. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 stycznia 2011 r. Nr (...),

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 45 770 zł.

Powód zaskarżył ww. decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. obrazę art. 7 i 77 k.p.a. polegającą na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nierzetelne zbadanie naruszenia przez kontrolowanego warunków punktu 2.1.6 jego koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 stycznia 2011 roku nr (...) poprzez przyjęcie, że koncesjonariusz nie dochował należytej staranności, bowiem współpracując z kontrahentem (A. P. - Firmą Handlowo - Usługową) nie podjął działań zapobiegawczych i nie zwracał się do kontrahenta przy każdorazowej transakcji gazu płynnego o przedstawienie koncesji celem zweryfikowania okresu na jaki została udzielona, względnie kontrolować posiadanie przez kontrahenta koncesji na stronie internetowej Urzędu, w następstwie czego nie dochował obowiązku w zakresie podwyższonego miernika należytej staranności.

2. obrazę art. 56 ust. 1 i 2 oraz 3 w zw. z art. 56 ust.1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne poprzez ich zastosowanie i wymierzenie odwołującemu się kary pieniężnej niewspółmiernie wysokiej przy braku w ocenie odwołującego się jakiegokolwiek zawinienia w zakresie współpracy z kontrahentem,

3. obrazę art. 56 ust. 6 przedmiotowej ustawy poprzez jego zastosowanie, pomimo, że stan faktyczny nie pozwolił przyjąć, że zachodzi przypadek dużego stopnia zawinienia i dużej społecznej szkodliwości czynu, co czyni wymierzoną karę oczywiście rażąco zawyżoną, a stawiane cele kary, tj. prewencyjnego i wychowawczego oddziaływania i tak byłyby osiągnięte bez jej wymierzania w takiej wysokości, przy pominięciu dotychczasowego zachowania się podmiotu i jego możliwości finansowych.

Wobec powyższego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymiaru kary ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą na mocy udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 20 stycznia 2011 r. Nr (...) udzielonej na okres od 24 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r.

Warunek 2.1.6. przedmiotowej koncesji brzmi: Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorcami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy – Prawo energetyczne.

Dowód: Decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 stycznia 2011 r., k. 50-53 akt adm.

Południowy Oddział Terenowy URE z siedzibą w K. podczas prowadzonego postępowania o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi P. A. P. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo-Usługowa (...) z siedzibą w S., powziął informacje, że Koncesjonariusz od dnia 21 września 2014 r. do dnia 10 maja 2016 r. zawierał transakcje sprzedaży gazu płynnego z wyżej wymienionym przedsiębiorcą, który w tym okresie nie posiadał koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Firma Handlowo-Usługowa (...) z siedzibą w S. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji, której okres ważności upłynął w dniu 20 września 2014 r.

Dowód: Pismo Urzędu Regulacji Energetyki Południowy Oddział Terenowy z Siedzibą w K. z 11 maja 2016 r., k. 1 akt adm.

W oświadczeniu z dnia 26 kwietnia 2016 r. złożonym przez wyżej wymienioną firmę, wskazano, że wielkość obrotu brutto w obrocie gazem płynnym wyniosła:

w roku 2014 - (...)zł,

w roku 2015 - (...) zł,

w okresie od 1.01.2016 do 26.04.2016 - (...) zł.

Dowód: Oświadczenie z 26 kwietnia 2016 r., k. 7 akt adm.

Wobec powyższego, Prezes URE wezwał Koncesjonariusza do przekazania w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma wszelkich informacji i dokumentów, a w szczególności dokumentów dotyczących obrotu gazem płynnym prowadzonego przez przedsiębiorcę za lata 2014 - 2015 oraz za okres od 1 stycznia 2014 r. do 10 maja 2016 r., w tym zbiorczego zestawienia faktur sprzedaży gazu płynnego wskazanemu powyżej przedsiębiorcy oraz wyliczenia wartości tego obrotu w poszczególnych latach.

Dowód: Wezwanie z dnia 13 czerwca 2016 r., k. 9-9v akt adm.

Koncesjonariusz, w odpowiedzi na powyższe, przekazał ww. informacje, na podstawie których ustalono, że wartość brutto gazu płynnego sprzedanego kontrahentowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo- Usługowa (...) z siedzibą w S. wyniosła:

w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. - 330 128,31 zł

w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. - 348 675,48 zł

w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 10 maja 2016 r. - 108 584,40 zł

Dowód: Pismo Spółki z 11 lipca 2016 r., k. 11-20 akt adm.

Pismem z dnia 29 grudnia 2016 r. Prezesa URE zawiadomił Koncesjonariusza o wszczęciu z urzędu przez postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości naruszenia warunku 2.1.6. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jednocześnie, wezwał Spółkę do złożenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania wyjaśnień w przedmiotowej sprawie mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Dowód: Zawiadomienie z 29 grudnia 2016 r., k. 22-23 akt adm.

W 2016 r. Spółka osiągnęła przychód z działalności gospodarczej w wysokości (...) zł, zysk w wysokości (...) zł, przychód z działalności koncesjonowanej w 2016 r.: (...) zł.

Dowód: Bilans 34-37 akt adm., Rachunek zysków i strat 38-39 akt adm.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym oraz fakty powszechnie znane, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne, uzyskania koncesji wymaga prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie m.in. obrotu paliwami ciekłymi bez względu na wielkość przychodu osiąganego z tego tytułu, z wyłączeniem obrotu gazem płynnym, jeśli roczna wartość obrotu nie przekracza równowartości 10 000 euro. Oznacza to, że każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi (z wyłączeniem przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie obrotu jedynie gazem płynnym w ww. skali) jest zobowiązany do posiadania koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Okolicznością bezsporną było dokonanie przez powoda sprzedaży gazu płynnego do podmiotu niekoncesjonowanego - Firmy Handlowo-Usługowej (...). Powód zawierał transakcje sprzedaży gazu płynnego z P. A. P. (Firma Handlowo-Usługowa (...)), która nie posiadała koncesji uprawniającej do prowadzenia tego rodzaju działalności, mimo przekroczenia rocznego limitu 10 000 euro.

Nie ulega wątpliwości, że opisane wyżej działanie stanowi naruszenie warunku 2.1.6. koncesji, zgodnie z którym Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorcami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy – Prawo energetyczne.

Wobec powyższego, słuszne jest stanowisko pozwanego wyrażone w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym koncesjonariusz realizując dostawy do ww. przedsiębiorcy naruszył warunek 2.1.6. posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Należy wskazać, iż bez znaczenia dla stwierdzenia ww. naruszenia ma kwestia zaufania w stosunku do podmiotu, któremu powód sprzedawał paliwo (gaz płynny). Powód podnosił, iż P. A. P. zapewniała, że nadal posiada ważną koncesję, choć nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów. Powód bowiem jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu przez państwo koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat wprowadzanego do obrotu produktu. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowe i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił. Pozostając przy kwestii należytej staranności należy podkreślić, że w spółka powinna zdawać sobie sprawę z faktu, iż prowadzona przez nią działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez państwo. Wypełnienie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Wszelkie zaniechania w zakresie prawidłowej organizacji działalności gospodarczej należy uznać za zawinione zaniechanie przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej, bowiem w wyniku działań przedsiębiorcy został naruszony porządek prawny.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że na profesjonalistach spoczywa obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie prowadzonej działalności. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, koncesjonowanie wprowadza się w przypadku działalności, które mają szczególne znaczenie ze względu na bezpieczeństwo państwa lub obywateli albo inny ważny interes publiczny. W związku z tym podstawowy obowiązek koncesjonariusza stanowi wypełnianie postanowień określonych w warunkach koncesji. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt VI ACa 940/15, System Informacji Prawnej LEX Nr 2166541).

Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd wielokrotnie wyrażony przez tut. Sąd, zgodnie z którym należyta staranność przedsiębiorcy uzasadnia zwiększone oczekiwania co do wiedzy, umiejętności, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Działając z należyłą starannością koncesjonariusz powinien nie tylko przy nawiązaniu współpracy z nabywcą paliw, ale również w trakcie jej trwania na bieżąco weryfikować, czy legitymuje się on ważną koncesją na obrót paliwami, w szczególności czy koncesja ta nie wygasła ani nie została cofnięta. W tym celu powód powinien mieć wdrożony określony sposób postępowania (wyrok SOKiK w Warszawie z 9 sierpnia 2019 r., XVII AmE 23/18, System Informacji Prawnej LEX nr 2747769).

Reasumując, prawidłowo przyjął pozwany, iż spółka nie dopełniła warunku 2.1.6. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi bowiem postanowieniem tym powód został zobowiązany do niezawierania umów kupna sprzedaży

paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi które nie posiadają stosowanej koncesji w przypadkach gdy koncesja ta jest wymagana przepisami prawa energetycznego.

Zarzuty sformułowane w punkcie pierwszym odwołania zasadniczo koncentrują się na naruszeniu przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego. Zarzut ten Sąd uznał za chybiony. Po pierwsze należy wskazać na utrwalone w judykaturze stanowisko, że zasadniczo, tego typu zarzuty są nieskuteczne przez Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Nawet, gdyby Sąd pominął powyższe stanowisko, należy wyjaśnić, że w niniejszej sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji, a pozwany dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Wszechstronnie rozpatrzył zebrany materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Za bezpodstawny należało także uznać zarzut naruszenia przez pozwanego art. 56 ust. 6 p.e. Trzeba wyjaśnić, że artykuł 56 ust. 6 prawa energetycznego normuje dyrektywy wysokości wymiaru kary pieniężnej. Dyrektywy te określają okoliczności, które Prezes URE zobowiązany jest brać pod uwagę w każdym postępowaniu w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej. Dyrektywy te stanowią element systemu sankcjonowania naruszeń obowiązków administracyjnoprawnych, wynikających z norm ustawy Prawo energetyczne. Do normatywnych wskazówek wymiaru kary pieniężnej zaliczane są: społeczna szkodliwość czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu oraz możliwości finansowe adresata kary pieniężnej (por. M. Sachajko, „Komentarz do ustawy Prawo energetyczne”, Lex Omega 2010).

Tak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, jak i w odpowiedzi na odwołanie słusznie podniesiono, że działanie powoda stanowiło czyn o znacznej szkodliwości. Powód dokonał sprzedaży gazu płynnego propan-butan w stosunku do podmiotu niekoncesjonowanego. Wartość sprzedanego paliwa wyniosła łącznie 787 378,19 zł a po uwzględnieniu zwolnienia z zakresu obowiązku uzyskana koncesji na obrót gazem płynnym – (...) zł. Przedsiębiorca dokonujący sprzedaży paliwa innym przedsiębiorcom, powinien dołożyć szczególnej staranności, aby obrót paliwem dokonywany był zgodnie z zasadami określonymi w koncesji.

Powód wskazywał na okoliczności związane z dezaktualizacją danych dostępnych na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki oraz zapoznaniem się podczas pierwszej transakcji z koncesją posiadaną przez P. A. P.. Okoliczności te nie mogły zostać przez Sąd uwzględnione, gdyż w trakcie prowadzonego postępowania, powód nie przedstawił żadnych dowód. Należało zatem uznać, iż ww. okoliczności nie zostały przez powoda wykazane. Ponadto, powód nie skorzystał z przysługującego prawa do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w sprawie.

Odnosząc się do kwestii prawidłowości kary pieniężnej podniesionej przez powoda w treści odwołania, należy wskazać, że szkodliwość czynów powoda była większa niż znikoma, co uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Sąd stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie podstawą do nałożenia na powoda kary pieniężnej jest art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne ponieważ, jak już wyżej wskazano, działania przedsiębiorcy stanowiły naruszenie warunku koncesji zawartego w punkcie 2.1.6. koncesji.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny.

Przedsiębiorca osiągnął w roku 2016 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej przychód w wysokości (...) zł. Wskazać należy, iż kara nałożona na przedsiębiorcę nie jest nałożona w maksymalnej wysokości, czyli 15 % przychodu z działalności objętej koncesją. Przedmiotowa kara stanowi bowiem (...) % przychodu, co dowodzi, że wymierzona została z zachowaniem art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i nie przekracza 15 % przychodu powoda. Ustalając wysokość kary nie bez znaczenia pozostawał fakt, że przedsiębiorca był już jednokrotnie karany za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z warunku 2.1.6. koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Istotnym jest również, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonych naruszeń, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 45 770,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje - represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił wniesione przez powoda odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania, należało powoda uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, które w sprawie niniejszej obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w minimalnej stawce 720,00 zł, ustalonej w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Maciej Kruszyński